

Zavallı Kurbağa

– REİS-1 · 30 Ağustos 2012

ZAVALLI KURBAĞA

Çocuklar sokak ortasında oynuyorlardı. Çizgi oynayanların “Yandın! Yanmadım!”, kaçak polis oynayanların da “Dur! Kıpırdama!” haykırıışları, misket oynayanların “Ben birinciyim. Sen ikincisin.” tartışma ve bağirtıları bütün mahalleyi ayağa kaldırıyordu.

Çocuklar, uçsuz bucaksız hayallerini kahramanlarla renklendiriyorlardı: “Ben Cüneyt Arkın!.. Ben Karaoğlan!..” Acaba hayallerindeki bu kişiler gibi olabilecekler miydi, sürprizlerle dolu hayatta?

Bu yaz günü öğle sıcağından kaçanları uyandırdıkları için çatılmış kaşlarla, ekşimiş yüzlerle karşılaşılıyorlardı. Onlardan kızgınlığa, nefrete bürünmüş sözler işitiyorlardı. Gözleri bu kişilere kayan birkaç çocuk, kendilerini büyük kişilerle özdeşleştirme yarışı yapan arkadaşlarını sürprizli, maceralı fakat alışılmış şeylere karşı uyarmalarına rağmen yüksek ayarlı konuşmalar devam ediyordu.

Arkadaşlarını ikaz edenler de bir süre sonra diğerlerine uymaya başlıyorlardı. Sabrı en çok taşan, çocukların oynamalarını hiç istemeyen Leyla Hanım idi. Zavallı çocukların çekmediğı şey kalmamıştı bu kadından. Kızgınlığını yatıştırmak, çocukları susturmak için eline kaptığı bir kova suyu, balkondan çocuklara serpiyor, bir yandan da bağırıp çağırıyordu.

Islanma tehdidiyle karşılaşan çocuklar, kendilerine yeni bir eğlence bulmuşlardı artık. Bu yüzden oyunlarını bile bırakmışlardı. Ona kimi dilini çıkartıyor, kimi bağırıyor kimi küfür ve tehditler savuruyordu. Aslında bu davranışlarıyla eskisinden daha fazla gürültü çıkartıyorlardı.

Kaşları çatılan, çocukları boğmayı bile düşleyen Leyla Hanım, kovasını tekrar doldurup geldi. Bu eğlenceyi çok seven çocuklar bir ıslanmaya, bir geri çekilmeye devam ettiler. Bu, iki askeri gücün yenişememesi gibi bir şeydi. Sonunda bir taraf dayanamayarak pes ediyor ve geriye çekiliyordu.

Bununla yetinmeyen Leyla Hanım, üzerlerine kaynar su dökmekle tehdit etti. Yenilgiyi kabullenen çocukların peşlerinden koşmaya başlıyor, ardından çocukların aileleriyle kavgaya tutuşuyordu. Şimdi çocukların gürültülerine bir de ailelerin kavgaları ilâve olmuştu.

Bu geri çekilme ve kavgalardan sonra bazı çocuklar acıktıklarından, bazıları da yeni bir eğlence bulduklarından dağıldılar. Yaşlı, uzun boylu, aksakallı fakat bu kadına nazaran çok iyi, çocuklara şaka olsun diye onları balkondan hortumla sulayan Cavit Amca, onları kaçırtmıştı.

Nuri, Recep ve Yüksel yıllardır imkânsızlık yüzünden bir türlü yapılamayan evin beton zemininde oyunlarına devam ettiler. Fırında çalıştıkları için odun kesmeleri gerekiyordu. Yorgunluklarını atmak, yarım kalan oyunlarını sürdürmek için burası onların en son mekânı olurdu.

Şişman, saçları sarı, kırıcı ve kaba biri olan Yüksel, yakaladığı bir kurbağayla oyunun seyrini bozdu.

Yüksel, bir ip bularak kurbağayı ayaklarından inşaat temelinin demir çubuklarına bağladı. Nuri ile Recep, ona yardımda geri durmadı.

Zavallı kurbağa, başına gelecekleri düşünemiyordu. Daha önceleri bir arabanın lastikleri altında can verenleri, yılanlara yem olanları görmüşü. Kendisine reva görülen bu farklı ve garip ölüm tarzı

karşısında iri olan gözleri, şaşkınlıktan yuvalarından fırlamış gibiydi. Kurbağa, çocuklara “Ben sizlere ne yaptım ki bunu bana reva gördünüz?” der gibi bakıyordu.

Şaşkınlıkla etrafına bakınıp dururken kırılmış cam şişeleri, iri iri taşları fark etti. Taşlanabilirdi, kendisine şişeler atılabilirdi. Fakat bu bağlanmak da neyin nesi oluyordu? Kurbağa, bunu bir türlü çözemiyordu. Zavallı kurbağa, bu beton zindanda iplerle bağlı olduğu için hareket edemeyecek ve hain ellerin atacağı iri taşlara, cam şişelere hedef olup ölecekti.

Önce Yüksel, avucundaki taşlardan birini sol eline aldı ve kurbağaya attı. Taş, isabet etmedi.

Nuri:

- Sen vuramadın. Sıra bende, dedi.

Nuri'nin fırlattığı taş, kurbağanın karnının tam ortasına isabet etti. Kan süzülürken haykırımlar, pis sırıltılar o nispette artıyordu. Recep'in attığı son taş, kurbağanın bütün acılarını ve çektiği işkenceyi topyekûn ifade eden son “Vıraaak!” sesini çıkarttı. Zavallı kurbağa, bu sestten sonra son nefesini verdi. Sadist ruhlu üç çocuk, pis gülüşlerine ve sevinçlerine devam ediyordu. Yüksel, onların büyüğü olmasına rağmen onlara iyi bir örnek olacağı yerde...

Bu olup bitenleri biraz zayıf, sessiz, çevresinde efendi olarak tanınan, oyunlarda “Karaoğlan” lakabını sürekli kullanan, bu lakabı kullandığı için yaşlı bir ayakkabı tamircisinden bravolar ve aferinler alan Fatih, seyirci kalmak zorunda kalmıştı.

Fatih, kendi kendine “Ben büyük olacaktım ki onlara günlerini gösterirdim.” dedi. İçinde sızlayan vicdan yarasını, teskin edemedi. Yaramaz çocuklar, kurbağanın yanından ayrılmasına rağmen Fatih, zavallı kurbağadan gözlerini alamadı. Hüznünü, çaresizliğini ancak bu şekilde ifade edebilmişti.

Fatih, bu olaydan çok etkilenmişti. Gündüz yaşadığı bu şok, Fatih'in rüyalarını bile işgal etmişti. Onun sessiz kalışını, vicdan sızısını ifade eden ve yanaklarından süzülen ince gözyaşları... Bir bardak suyla yanında bekleyen annesine bunları anlatmasına rağmen deniz gibi kabaran vicdanını bir türlü susturamıyordu.

Keşke zavallı kurbağa da onun bu halini görebilseydi ya da hissedebilseydi...

HÜSEYİN ÜSTÜNŞOY